

LBRIS

We know
books

Redactare: Ana Scarlat
Corectură: Anca Zaharia
DTP: Nicoleta Tudorie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JONES, KELLY

Găini neobișnuite pentru fermieri iscusiți / Kelly Jones;

il. de Katie Kath ; trad. din lb. engleză de Diana Trăncuță.

– București: Booklet Fiction, 2026

ISBN 978-630-347-248-5

I. Kath, Katie (il.)

II. Trăncuță, Diana (trad.)

821.111

Unusual Chickens for the Exceptional Poultry Farmer

Text copyright © 2015 by Kelly Jones

Jacket art and interior illustrations copyright © 2015 by Katie Kath

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random

House LLC

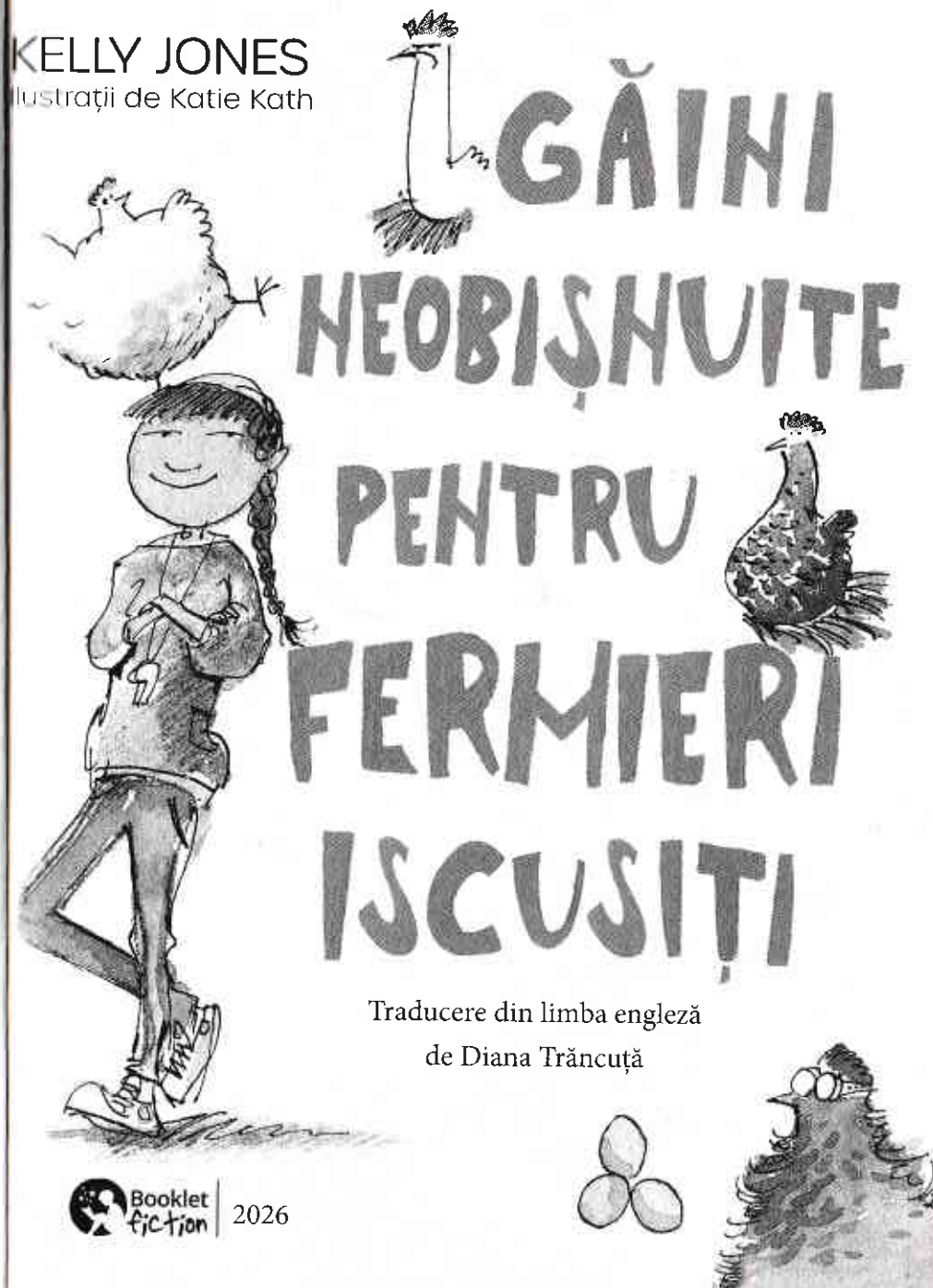
© Booklet Fiction, 2026, pentru prezenta ediție

Booklet Fiction este un imprint al Editurii Booklet.

KELLY JONES

Ilustrații de Katie Kath

Traducere din limba engleză

de Diana Trăncuță

Booklet
fiction | 2026

2 iunie 2014

Către domnul sau doamna de la catalog
Magazinul agricol Redwood
Gravenstein, CA 95472

Dragi oameni care trimiteți cataloage fermierilor,

Unchiul meu Jim avea pliantul dumneavoastră în hambarul lui. Nu mai pot să-l întreb care-i treaba cu el, pentru că a murit acum câteva luni. Acum locuim la ferma lui și, dacă tot trebuie să locuiesc la o fermă, m-am gândit că măcar ar trebui să fie una interesantă, cu găini și rațe și poate niște păuni, ceva. Momentan, nu avem nici măcar roșii, doar rânduri nesfârșite de viță-de-vie, care până acum n-a făcut struguri.

Cum nu vă găsesc site-ul web pe nicăieri, mama mi-a spus că ar trebui să vă scriu o scrisoare și să vă cer un catalog. În pliantul dumneavoastră scrie că aveți găini neobișnuite pentru micul fermier iscusit. Nu știu ce face o găină să fie neobișnuită, deci dacă îmi trimiteți catalogul, atunci poate o să mă lămuresc.

Cred că ar trebui să știți că sunt o fată de doisprezece ani foarte responsabilă. Când a trebuit să ne mutăm, mi-am făcut singură bagajele și am despachetat tot singură. Și aș fi o fermieră bună – mereu iau nota maximă la proiectele științifice

și niciodată nu uit să-mi ud bobul de fasole. În plus, știu să fac frigănele și clătite fără să dau foc la nimic sau să mă ard sau să topesc spatula. Spre deosebire de tata. Așa că înțelegeți de ce mi-ar prinde bine niște găini, o vacă și... orice o fi făcând făină. Dar să nu coste mult. Noi nu prea avem bani.

Vă mulțumesc că ați luat în considerare cererea mea. Aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră cât mai curând posibil.

(Cred că mama mi-a găsit un model de scrisoare vechi, pentru că nimeni nu vorbește așa. Dacă am greșit ceva, nu e vina mea.)

Cu stimă,
Sophie Brown

Ferma Blackbird

4 iunie 2014

Către Mariposa García González

Raiul

Querida abuelita¹,

Știu că ești moartă și eu nu cred în zombi, așa că nu e nevoie să-mi răspunzi sau ceva. Am vrut doar să scriu cuiva. Ca un fel de jurnal, însă ce-i pasă unui jurnal ce cred eu? Chiar dacă ai murit, tot bunica mea ești și tot mă iubești. Oricum, nimeni nu răspunde la scrisori, nici măcar LaToya, deși mi-a promis că-mi scrie înapoi. Cred că Katie avea dreptate când i-a spus lui LaToya că de-acum va trebui să-i fie cea mai bună prietenă, fiindcă pe mine n-o să mă mai vadă niciodată. LaToya n-a zis nimic, nici măcar nu s-a uitat la mine, iar acum nici la e-mailurile mele nu răspunde. Eu nu asta înțeleg prin „cea mai bună prietenă”.

Locuim la ferma unchiului Jim acum, departe de LA, deci n-aș putea să vin să te vizitez nici dacă ai mai fi în viață. E bine aici, cred. Avem o casă întreagă doar pentru noi, mult mai mare decât orice apartament, un hambar și încă un loc care e

¹ În spaniolă, „Dragă buni” (n. trad.).

un fel de garaj pentru tractoare. Dar abia dacă încăpem, pentru că unchiul Jim a adunat o groază de lucruri, cine știe pentru ce. Am eliberat destul spațiu la mansardă pentru patul meu și, dacă mai scoatem niște lucruri, o să am o cameră imensă acolo.

Am crezut că o să ne mutăm la o fermă adevărată, dar e mai mult o grădină mare și plictisitoare. Vițe-de-vie care par moarte, mierle, grămezi de vechituri și gănganii, atâta tot. Hambarul nici măcar nu e roșu, cum credeam eu că sunt hambarele; pe porțiunile unde nu e vopsit se vede doar lemnul foarte vechi, cenușiu-marونی. O scară urcă spre ce spune mama că e podul de fân. Nu-ți face griji, nu stă să se prăbușească sau ceva de genul ăsta. E foarte liniște acolo, ca într-o bibliotecă, cu tavanul înalt și lemnul vechi, plin de praf, și miroase ca un câmp de dovleci. Mă face să mă gândesc la niște cai adormiți.

În podul de fân nu mai este deloc fân. E plin cu mobilă veche, praf și tot felul de lucruri puse în lăzi de lemn sau acoperite cu prelate de plastic. Am găsit aici mașina asta de scris și un birou și am mutat lucrurile cu mare grijă până mi-am făcut loc să stau și să scriu la ea. Îmi amintește de vechea ta mașină de scris, cea roșie, pe care mă lăsai să mă joc și la care mama a învățat să scrie când era mică. M-am bucurat că încă mai țineam minte cum se pune hârtia și că panglica nu se tocise de tot. De fiecare dată când aud clănțănitul tastelor, mă gândesc la tine.

Tata a spus că aici o să fie multă liniște, dar cred că nu-și mai amintea bine. Când deschid obloanele mari de lemn ale podului hambarului, aud peste zi tot felul de sunete ciudate de

animale de la fermele din jur, deși sunt foarte departe. Cam ca la grădina zoologică. Cine s-ar fi gândit că vacile sunt atât de gălăgioase? Fereastra n-are geam (poate s-a spart și unchiul Jim n-a avut bani să-l înlocuiască?), doar o gaură mare. Cu obloanele deschise, pot să privesc pe alee până la șosea și să aud păsările făcând tărași.

Am grijă să le închid mereu când ies din hambar, ca să nu îmi plouă pe mașina de scris și ca să nu intre animalele. Azi, de vreo două ori, mi s-a părut că am văzut ceva negru trecând în goană prin spatele unei grămezi de vechituri. Ceva de mărime medie, cam cât o pisică, dar iute ca o mașină de curse. Doar o dără neagră. Când i-am spus tatei, a zis că poate a fost un raton. Mama și-a dat ochii peste cap și a spus că n-a văzut în viața ei un raton super-vitezoman.

Mi-e dor de LA. Pe-aici nu prea sunt oameni – și mai ales nu cu pielea închisă la culoare, în afară de Gregory, poștașul nostru. (Îmi place de Gregory. Îmi amintește de domnul Hightower, învățătorul meu de anul trecut. Nu prea seamănă, dar sunt amândoi bărbați de culoare, înalți, și, când îți zâmbesc, te fac să simți că te-ai descurcat de minune la proiectul științific sau la scrisoarea ta, chiar dacă n-ai câștigat niciun premiu. Mi-aș dori să fie mai mulți oameni ca Gregory prin împrejurimi.) Tata parcă e de-al locului, dar eu și mama, nu.

Eu credeam că mamei nu-i pasă unde locuiește, atâta timp cât are calculatorul, imprimanta, pe mine și pe tata, fiindcă tot timpul se roagă de toți să fie lăsată în pace să scrie (cel puțin când

are termen de predare, iar de când tata și-a pierdut slujba, parcă are mereu termen de predare). Dar duminică după-amiaza, când toate mătușile și verii mei, și toată lumea în afară de noi, se duceau la Tío¹ Fernando să gătească, să mănânce, să mai mănânce puțin și apoi să danseze până ardeau toate kaloriile, am văzut-o pe mama pe hol, holbându-se la telefonul foarte vechi al unchiului Jim. Părea tristă.

Mi-e tare dor de tine, *abuelita*. Mi-e dor de toată lumea.

*Te quiero*²,
Soficita

¹ În spaniolă, „unchi” (n. trad.).

² În spaniolă, „Te iubesc” (n. trad.).

9 iunie 2014

Către domnul sau doamna de la catalog
Magazinul agricol Redwood
Gravenstein, CA 95472

Dragi oameni care aparent nu trimiteți cataloage fermierilor,

Mama zice mereu că e o idee proastă să le spui oamenilor ce gândești atunci când ești furios. Dar pun pariu că o să fiu furioasă multă vreme, așa că nu văd ce rost are să aștept. Poate credeți că sunt doar o fetiță fără bani și că părinții mei oricum nu mă vor lăsa să am găini. Poate credeți că ar fi o risipă de hârtie să-mi trimiteți un catalog. Dar știu că scrisoarea mea a ajuns la voi, pentru că Gregory, poștașul nostru, mi-a spus că o va duce la ferma voastră, chiar dacă în pliant nu era trecut niciun număr de stradă sau ceva de genul ăsta. A zis că așa merg lucrurile la unele ferme. Gregory nu e genul de om care să greșească – are el regula aia cu lapovița, zăpada și ploaia și o respectă întocmai. Gregory n-a întârziat niciodată, dar niciodată, cu corespondența noastră.

Poate dacă mi-ați fi trimis un catalog, aș fi putut să încep să-mi conving părinții să mă lase să cresc niște găini. Eu știu

să-mi fac planuri din vreme. Nu vă faceți niciodată griji că, atunci când vor crește, copiii n-o să mai vrea să fie fermieri? Sau că, și dacă vor ajunge fermieri, n-o să vă cumpere găinile speciale fiindcă nici măcar nu le-ați răspuns la scrisori? Poate că și dumneavoastră ar trebui să vă faceți planuri din vreme.

Cu stimă,
Sophie Brown

ACUM!

SOPHIE CEA PRECAUTĂ

niciodată fără mănuși, niciodată
fără ochelari de protecție!
100% garantat

